

Ἄλλὰ, τὸ μυστικὸν τοῦτο ὁ νεανίας ἤθελε νὰ τὸ ἐγκλείσῃ ἐν τοῖς μυχιαϊτάτοις τῆς καρδίας του καὶ ἡ κυρία. Μαριὼν θὰ ἐξηκολούθει διὰ πάντας νὰ ἦνε χήρα σεβαστή. Ὁ Μάξιμος, οὐδὲ εἰς τὴν Ἀλίκην δὲ Λομπρέ, τὴν μόνην ἥτις ἠδύνατο νὰ τὴν μάθῃ, ἐγνώρισε τὴν εἰδησιν ταύτην.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΔΕΛΠΙ

## Τ Ο Ρ Ο Δ Ο Ν

Ἡμεθα περὶ τοὺς τέσσαρας ἢ πέντε, νωχελῶς ἐξήπλωμένοι ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν Μιρλιτῶν, ἀντικρὺ τῆς ζωηρᾶς φλογός, ἥτις σπινθηρίζουσα ἀνῆρχετο πρὸς τὴν ὑψηλὴν καπνοδόχην.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν εἰς ἐξ ἡμῶν, ὁ Αἰμύλιος Γ\*, μισῶ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζῶμεν. Ἐκάστη ἡμέρα ἔχει καὶ τὸ σκάνδαλόν της. Πότε ὁ βουλευτής, πότε ὁ στρατηγός, πότε ὁ δικαστής. . . αἱ ἐφημερίδες, ἐπὶ τέλους, ἐμπνέουσιν ἀηδὶαν ἀναχνιωσκόμεναι.

— Μὴ δυσανασχέτει! ἐφώνησεν ὁ Παῦλος Β\*. Ὁ Ὁράτιος ἐν τῇ τρίτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ συμιστᾷ ὀλίγον ὕπνον πρὸ τοῦ γεύματος. Νυστάζω πολὺ, λοιπόν, ἀφετέ με νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐγώιστά, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Λουδοβίκος Γ\*, ὁ ἀγγίνους καὶ ὀξυδερκῆς ἐκεῖνος κριτικός, ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περατῶν κωμῶδιαν τινὰ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Μεϊλάκ. Δὲν φροντίζεις παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, προσφιλέμου Παῦλε. Ἐν τῷ μυθιστορηματί σου ἐπετύχατε λαμπρὰ καὶ ὄλαι αἱ ὠραῖαι κυρίαὶ ὠχρῶσιν ἀναγινώσκουσαι αὐτό, τὸ ὅποιον τῆ ἀληθείᾳ εἶνε ἔξοχον. Ὁ Αἰμύλιος ἔχει δίκαιον, αἱ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες εἶνε ὀχληραὶ, πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον πρὸ τοῦ γεύματος καὶ δὲν δελεάζομαι οὔτε ὑπὸ τοῦ Ποκέρ, οὔτε ὑπὸ τοῦ Μπεζίκ.

Στραφεὶς δὲ μοὶ εἶπε δι' ὕφους νωθροῦ:

— Ἀλήθεια! δὲν μὰς διηγῆσαι κανὲν ἀπὸ τὰ διηγημάτια, τὰ ὁποῖα προετοιμάζεις δι' ἐκτύπων; Ὑπάρχει ἔν χαριέστατον, τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ἀνέκδοτον, τὸ ὅποιον σοὶ διηγήθη ὁ κύριος δὲ Ξ\* προχθές.

— Ποῖον ἀνέκδοτον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος Β\*, δι' ἐκ τῆς ἀδρανεῖας του ἀπέσπασεν ἡ συνήθης πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν γραμμάτων περιέργειά του.

\*\*

— Λοιπόν, ἀκούσατε, τοῖς εἶπον, ἀνάπτων σιγάρων. Εὐρισκόμην εἰς τὸν πύργον Γ\*, παρὰ τῷ κυρίῳ δὲ Ξ\*, κατ' εὐθείαν ἀπογόνου τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ Χός. Ἐλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ δεῖξῃ ὄλας τὰς πολυτίμους ἀναμνήσεις, τὰς ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου στρατιώτου ἀπολειφθείσας. Τὴν σάθην του, τὸ ὠρολόγιόν

του, τὴν τελευταίαν στολὴν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη, στολὴν ἀπλουστάτην, φέρουσαν ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου καὶ τῶν χειρῶν τὰ μέτρια ποικίλα στολῆς ἀρχιστρατήγου τῆς πρώτης δημοκρατίας.

«— Βλέπετε, μοὶ εἶπεν ὁ κύριος δὲ Ξ\*, ὅτι ἐξεταζομένων τῶν πραγμάτων μετὰ προσοχῆς, ὁ θάνατος τοῦ Χός ἐξηγεῖται φυσικώτατα. Ἐγύμναζεν ὡς ἀρχηγὸς δύο ταξιαρχίας, πρᾶγμα πολὺ κοπιῶδες, ὅτε ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρήνου. Μετρήσατε τὴν στολὴν ταύτην, ἀνήκει, ὡς βλέπετε, εἰς ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μετρήσατε ἐνταύτῳ τὸ στήθος καὶ τοὺς ὤμους καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἦτο φθισικός. Τὸ στήθος εἶνε στενόν, οἱ δὲ ὤμοι ἐγγύτατα ἀλλήλων. Ὁ Χός ἐλάτρευε τὴν γυναῖκα καὶ διὰ τί νὰ μὴ κατακτᾷ καρδίαν, ἀφοῦ, εἰκοσιεπταετῆς ὢν, ἦτο νικητὴς πέντε μαχῶν. Διόκει ὡς στρατηγὸς τὸν στρατὸν τῆς Βάνδης καὶ τὸν τῆς Sambre-et-Meuse. Πιστεύσατέ το, ὁ Χός δὲν ἐδηλητηριάσθη οὔτε ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, οὔτε ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου. Ὑπέκυψε εἰς τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὸν κάματον.

«Μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν ἐρώτων, οἵτινες ἐκόσμησαν τὰς τελευταίας τοῦ βίου του ἡμέρας, καταλέγεται εἰς, ὅστις καὶ ποιητὴν θὰ ἔτερεπε. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸν διηγηθῶ λεπτομερῶς. Ἡ ἡρώς κατέστη, ἕνεκα τούτου, πρόσωπον ἱστορικόν, καὶ ἡ ἀξιοδάρκτος αὐτῆ σκια ἤξιζε τὴν ἡρμιαν τῆς σιγῆς. Ἐσχετίσθησαν κατὰ τινὰ ἐορτήν, περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἐποχὴν δυστυχῶς αἱματηράν, ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ εὐτυχίαι ὤφειλον νὰ παρέρχονται ταχέως, διότι δὲν εἶχον οὐδαμῶς ἐπαύριον. Ὁ Χός καὶ ἡ κυρία δὲ\*, ἐλάτρευοντο. Καθ' ἐκάστην ἤρχετο αὐτῆ κρυφίως ἐν τῷ μικρῷ τοῦ στρατηγοῦ οἰκήματι, διήρχοντο δὲ στιγμὰς ἐξαιρέτους, παρερχομένους δυστυχῶς μετὰ ταχύτητος.

«Μετὰ μεσημβρίαν τινά, ἡ κυρία δὲ\* δὲν εὗρεν οὐδένα εἰς τὸ οἶκημα τοῦ Χός. Ματαιῶς ἠρώτησε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ στρατηγοῦ. Οὗτος οὐδὲν ἐγνώριζε. Ὁ Χός ἐκοιμήθη πολὺ ἀργὰ τὴν πρωίαν, καὶ ἐξῆλθε νὰ προγευματίσῃ εἰς τι τῶν ἐστιατορίων τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ. Ἐκτοτε δὲν ἐφάνη πλέον. Παράφορος ἀνησυχία ἐκέντα τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος. Τί ἀπέγινεν ὁ ἔραστής της; Διατί δὲν ἐπανεφαίνετο; Ὡς αἱ πρώται σκιαὶ τῆς νυκτὸς ἀνεφάνησαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, περιτυλιχθεῖσα τὸν μακρὸν ἐπενδύτην της, κατῆλθε τὴν κλίμακα ὡς παράφρων.

«Περιεπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὕγρου λιθοστρώτου, ἀγνοοῦσα ποῦ νὰ μεταβῆ, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πράξῃ. Ἀκούει αἴφνης τοὺς πωλητὰς τῶν νυκτερινῶν ἐφημερίδων. Συνέβαινε δὲ τότε ὅ,τι καὶ σήμερον. Οἱ τὸ ἐπάγγελμα δῆλα δὴ τοῦτο ἀσκούντες ὠχροὶ πωληταί, προεκήρυσσον τὴν εἰδησιν τῆς ἡμέρας, τὴν «σπουδαίαν εἰδησιν», ἐλύοντες οὕτω τοὺς διαβάτας διὰ τῶν θορυβωδῶν αὐτῶν κραυγῶν.

«Ἡ κυρία δὲ\*, ἤκουσε τὰς ἀπελπιστι-

κὰς ταύτας λέξεις: «Ἡ σύλληψις τοῦ στρατηγοῦ Χός!» Ἦτο τοῦτο ἀληθές;

«Ὁ ἥρως εἶχεν ἀποπερατώσει τὴν ὠραιότεραν του ἐκστρατείαν. Εἶχε προσβάλλει τὸν Βουρμσερ εἰς τὸ Wissembourg. Ἦρε τὴν πολιορκίαν τοῦ Landau, κατέλαβε τὸ Worms, τὸ Spire, καὶ ἐξεδίωξε τοὺς Αὐστριακοὺς ἐκ τῆς Ἀλσατίας. Τόσον μεγάλοι θριαμβοὶ διήγειρον τὸν φθόνον τοῦ Pichegru καὶ τὰς ὑπονοίας τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Καταμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Pichegru ὁ Χός, συνέληφθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ τοῦ Σαιν-Ζούστ. Εἶτα, μετὰ βραχείαν ἀνάκρισιν, καθείρχθη εἰς τὴν Κονκιργιρίαν.

«Ἡ κυρία δὲ\*, μαθοῦσα τὰς φρικώδεις ταύτας εἰδήσεις, ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε λιπόθυμος. Μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, καταβαλλοῦσα ὄλην τῆς θελήσεώς της τὴν δύναμιν. Τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωί, ἔδραμε πρὸς συλλογὴν πληροφοριῶν, ἐρωτῶσα τὸν μὲν, ἐξετάζουσα τὸν δὲ μετὰ τὴν ἀγωνίαν τρυφεροῦ πλάσματος βλέποντος ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ. ἀνεπιστρεπτὴ ἀπολεσθέντα.

«Ἡ δυστυχὴς! προσέκρουεν εἰς τὴν γενικὴν ἀδιαφορίαν.

«Τί ἔμελλε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς διὰ τὸν στρατηγὸν Χός καὶ ὠμίλου περὶ αὐτοῦ;

«Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ἡ κυρία δὲ\* ἔτρεξε πρὸς τὴν φυλακὴν. Ὁ ὑποδεσμοφύλαξ ἦτο ἀπών, ἡ σύζυγός του ὄμως ἐκάθητο σιωπῶσα ἐν τῇ σκιᾷ μικροῦ τινος δωματίου, ἅμα δὲ ἰδοῦσα ὠραίαν κυρίαν, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ διεκόπτετο ὑπὸ λυγμῶν, κατελήφθη ὑπὸ βαθέος οἴκτου.

«Ἡ κυρία δὲ\*, ὠμολογήσασα αὐτῇ τὰ πάντα, τὴν παρεκάλει νὰ τὴν προστατεύσῃ· οὐδὲν δὲ ἄλλο παρ' αὐτῆς ἐπεθύμει ἢ νὰ κατορθώσῃ νὰ δίδῃ καθ' ἐκάστην τῷ στρατηγῷ ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ ἔκρυπτε σύντομον ἐπιστολήν. Μετὰ τσαούτης δὲ ἀπελπισίας προσελίπαρει καὶ ἰκέτευσεν, ὥστε ἡ ὑποδεσμοφύλαξ ἐκάμφθη. Εἶνε ὄμως ἀληθές ὅτι ἡ κυρία δὲ\* ὑπεστήριξε τὰς ἰκεσίας της διὰ τρόπου λίαν πειστικοῦ, θὰ προσέθετε δῆλα δὴ καθ' ἐκάστην ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ δύο λουδοβίκια, προωρισμένα διὰ τὸν ὑποδεσμοφύλακα. Δύο λουδοβίκια, Θεέ μου! καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐν λουδοβίον ἤξιζε εἰκοσι πέντε χιλιάδας εἰς χαρτονόμισμα.

«Οἱ ἄνδρες θλίβονται ὀλιγώτερον καὶ παρηγοροῦνται ταχύτερον.

«Ἐν τῇ φυλακῇ ὁ Χός εὗρε ἓνα τῶν φίλων του, ἄλλοτε ὑπασπιστὴν του, κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἀλσατίας, τὸν στρατηγὸν δὲ Σανσερέλ. Μεταξὺ ὠραίου εἰκοσαετοῦς νεανίου καὶ νέου εἰκοσιεξαετοῦς, οἰκειότης ταχέως συνδέεται. Ὁ πρῶτος ἦτο λοχαγὸς καὶ ὁ δεύτερος στρατηγός. Ἄλλ' εἰς τὴν Κονκιργιρίαν τὰ ἀξιώματα ἐξαλείφονται καὶ αἱ φιλίαι συνάπτονται. Ἀμφότεροι ἦσαν νέοι καὶ ἐρωτόληπτοι, ἀγρίως ἀποχωρισθέντες ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐλάτρευον.

«Ὁ Χός καὶ ὁ δὲ Σανσερέλ ὠμίλου ἀ-

μοιβαίως διὰ τὰς ἐρωμένους των. Ἡ ἡμέρα οὕτω τοῖς ἐφαίνετο βραχυτέρα, ἢ δὲ νύξ ἦττον μακρὰ.

Ἡ φίλη τοῦ λοχαγοῦ ἐπενόησε καὶ αὕτη τρόπον συνεννοήσεως μετ' ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἠγάπα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι, ἀντὶ ἀνθοδέσμης, ἀπέστειλε βιβλίον, τὸ ὅποιον ὁ λοχαγὸς εὐχαρίστως ἐδάνειζε τῷ στρατηγῷ, ἐνῶ οὗτος ἠρνεῖτο νὰ δώσῃ ἐν ρόδον!

«— Ἀληθῶς δὲν εἴσθε δίκαιος, στρατηγέ μου, ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ, σὰς ἐπιτρέπω τὴν ἀνάγνωσιν ὅλων μου τῶν βιβλίων, καὶ σεῖς δὲν θυσιάζετε δι' ἐμέ ἐν ρόδον!

«— Διατί εἶσαι μεμψίμοιρος, ἀχαρίστε; μήπως δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὰ ὁσφραίνεσαι.

«— Ὠραία παραχώρησις!

«— Ναί, τὸ ὁμολογῶ, ἐπιθύρῃσεν ὁ στρατηγός, εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὰ ὠραία, δροσερὰ καὶ εὐώδη αὐτὰ ρόδα. Προτιμότερα εἰς ἐμέ εἶνε ἢ ἀπώλεια ἐνὸς βραχίονος ἢ ἐνὸς ρόδου, τὸ ὅποιον μοὶ ἐνθυμίζει τὴν προσφιλή μου, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις με θέλγει. Πῶς ὀλίγου χρόνου διάστημα ἤρκεσε νὰ μεταβάλλῃ τὰ πάντα! Ὅταν ἦμην ἐλεύθερος, δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ τὰς ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἀπορροούσας εὐτυχίας, σήμερον ὅμως, καθαιργμένος ἐν τῇ φυλακῇ ταύτῃ, αἰσθάνομαι οὐρανίας εὐδαιμονίας, προερχομένης μόνον ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου συνεπτυγμένου ρόδου.

Ἡ καρδιά τοῦ κυρίου δὲ Σανσερέλ συνεινεῖτο πολὺ ὡς ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ βαθυτάτου ἔρωτος τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ ἐνδόξου πολεμιστοῦ, τοῦ εἰκοσιεξαετοῦς ἥρωος ἀρχιστρατήγου, τοῦ νικητοῦ τοῦ Βουρμσερ καὶ ὄλου τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ, τοῦ ταρασσομένου ὡς παιδίου πρὸ ἀπλουστάτης ἐκ ρόδων ἀνθοδέσμης!

Ἐσπέραν τινά, μικρὸν πρὸ τοῦ γεύματος τῶν καθαιργμένων, ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ ἐπλησίασε τὸν Χὸς. Ὁ λοχαγὸς ἐφαίνετο ὠχρότερος τοῦ συνήθους.

«— Τί τρέχει, ἀγαπητέ μου; ἠρώτησε ὁ στρατηγὸς μετ' ἐνδιαφέροντος.

«— Ἀναγνώσατε, στρατηγέ μου, εἶπε ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ. Ἴδου ἡ ἐπιστολή της, μοὶ γράφει ἐκείνη.

Ἐκπεπληγμένος ὁ Χὸς ἔλαβε τὸν λεπτότατον χάρτην, τὸν ὅποιον τῷ ἔτεινε ὁ ὑπασπιστής του, καὶ ἀνέγνωσε τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, κεχαραγμένας διὰ χειρὸς τρεμουσίης:

«Ἀπωλέστημεν! αὔριον καλεῖσαι νὰ ἀνέλθῃς ἐπὶ τοῦ ἀποτροπαίου ἀμαξίου! Ὡ, σὲ ἐξορκίζω, μὴ ἀναχωρήσῃς, χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃς χαῖρε.»

Ὁ Χὸς φρικιάσας, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν. Ὁ εἰκοσαετής νεανίας ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ἀλλ' ὁ ἥρωος τῆς Sambre-et-Meuse δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὰ ἰδικὰ του. Κατὰ τὴν ὑστάτην ἐκείνην νύκτα, ὁ Χὸς προσέφερε τῷ ὑπασπιστῇ του τοιαύτας περιποιήσεις, τὰς ὁποίας μήτηρ μόνον θὰ

προσέφερε τῷ υἱῷ της. Τὸν μετέφερον ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ, τὸ ὅποιον πρὸς χάριν τῷ εἶχε παραχωρηθῆ, βιάσας αὐτὸν νὰ κατακλιθῆ καὶ ἀγρυπνήσας αὐτὸς ὁ στρατηγός, ὁ ἥρωος, κατὰ τὰς μακρὰς νυκτερινὰς ὥρας, παρὰ τῷ προσκεφαλαίῳ ἐκείνου, ὅστις ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Τὴν πρωΐαν, ὁ λοχαγὸς ἐκοιμᾶτο βαθέως, ὅτε τὰ τύμπανα ἀντήχησαν ἐν τῇ στενῇ αὐλῇ.

Ὁ Χὸς ἀφύπνισεν ἠσύχως τὸν κύριον δὲ Σανσερέλ, ὅστις ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς μετὰ τὸ ἐκπεπληγμένον ἐκείνο ἦθος ἀνθρώπου ἀποτόμως ἀποσπασθέντος ἐκ τῶν ὀνειρῶν του. Ἐντὸς ὀλίγου ἦτο ἕτοιμος καὶ ἐνδεδυμένος.

«— Καὶ τώρα, παιδί μου, ἐναγκαλίσου με, ὑπέλαθεν ὁ στρατηγός, μετὰ ἀποχωρήσῃς διὰ νὰ ἀνέλθῃς εἰς τὸν οὐρανόν.

«— Ἀ! στρατηγέ μου, πόσον εἶνε θλιβερόν τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις εἰκοσαετής, καὶ ἔχων ἐνώπιόν του μέλλον εὐρὺ καὶ προσμειδιῶν... ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος!

Ἐβραχεῖα σιγῇ ἐπεκράτησε· αἴφνης ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ λαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ Χὸς προσέθηκε:

«— Εἶδατε ὅτι με παρακαλεῖ νὰ μὴ ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ τῇ εἶπω: «Χαῖρε». Πῶς νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἐπιθυμίαν, χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέσω καὶ τὴν ἀπολέσω συγχρόνως! Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει. Δότε μοι ἐν ἐκ τῶν ρόδων αὐτῶν, τῶν δι' ὑμᾶς πολυτιμωτάτων· θὰ κρατῶ τούτο μετὰ τοὺς ὀδόντας μου, καὶ ὅταν τὸ ἀμαξίον τῶν καταδεδικασμένων διέλθῃ πλησίον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν λατρεύω...

Ὁ Χὸς ἠνόνησε καὶ βαδίσας πρὸς τὴν πρᾶπεξαν, ἐφ' ἧς, ἐντὸς δοχείου πλήρους ὕδατος, ἦσαν τεθειμένα τὰ ἐξαισία ἐκείνα ρόδα, ἐξ ὧν τὸ ταπεινότερον ἤξιζε δι' αὐτὸν ὀλόκληρον κόσμον, ἐξέλεξε ἐπιμελῶς τὸ ὠραιότερον, τὸ μᾶλλον ἠνεφωμένον, τὸ εὐωδέστερον, καὶ ἐπανεθῶν πρὸς τὸν λοχαγὸν τῷ εἶπε διὰ τρεμουσίης φωνῆς:

«— Παιδί μου, τὸ ἄνθος αὐτὸ προέρχεται ἐξ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ πλειότερον τῆς ζωῆς μου. Εἶθε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἀγαπᾷς, νὰ τὸ δεχθῇ ὡς ὑστάτον «Χαῖρε»...

Μετὰ ἐν τέταρτον, ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ διὰ τοὺς καταδικαίους προωρισμένου ἀμαξίου, κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων του τὸ ρόδον ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου του ὡς εὐρεῖα ἐρυθρὰ κηλὶς.

Οἱ ἵπποι, ἀνορθωθέντες, ἀνέδιδον ἐκ τοῦ πλκκοστρώτου μυριάδας σπινθήρων, εἶτα βραδέως προχωροῦν τὸ ἀμαξίον, διηλθε τὸ ὠρούμενον πλῆθος, καὶ εἶχε φθάσει σχεδὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὀνορίου, ὅτε ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ διέκρινε, εἰς ὀλίγην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, νεκρὰν γυναῖκα, ὠραιοτάτην, ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς καὶ πελιδνὸν τὸ πρόσωπον.

Ἰστατο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, ὥστε βεβαίως τὸ ἀποτρόπαιον ἀμαξίον θὰ τὴν ἔθιγε σχεδὸν διερχόμενον.

Ὁ λοχαγὸς ἔφριξε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι

ποδῶν, διὰ βιαίας ὅμως προσπαθείας ἐπανεῦρε παράυτα τὴν γαλήνην του. Μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρέθη ἐνώπιον. τῆς φίλης του. Χωρὶς δὲ τότε παντάπασιν νὰ κινηθῆ, ἠνέφξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν της τὸ ὑστάτον ρόδον, τὸ θεῖον, τὸ μεσολαβοῦν μεταξὺ ἔρωτος καὶ θανάτου.»

\* \*

Οἱ φίλοι μου τῶν Μιρλιτῶν ἤκουσαν τὸ ἀνέκδοτον μετὰ πραγματικῆς συγκινήσεως. Ὁ δὲ Λουδοβίκος Γ' ἐπιθύρῃσεν:

«— Ἀχ! ἐὰν εἶχομεν ἀκόμη ἓνα ἄνδρα ὡς τὸν Χὸς, ἡ Γαλλία θὰ ἐσώζετο.

Ὁ Παῦλος Β' ὑπέλαβε τανύων τὰ κεκμηκότα μέλη του:

«— Ἐκείνο, τὸ ὅποιον θεωρῶ δυσκολώτερον εἶνε, νὰ εὐρεθῆ σήμερον μία γυνὴ τόσον ἐρώσα, ὥστε νὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὸν ἐραστὴν της ὠραίαν ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων εὐωδῶν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΑΝΗ

#### ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

#### ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]  
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 4 [4,20]  
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμίλιου Ζολᾶ..... Δρ. 3 [3,30]  
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cocks, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 4 [4,20]  
 Ποήματα I. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. [3,20]  
 Χρυσόδετα..... » 4  
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασίς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]  
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. .... 4,50 [4,60].  
 «Οἱ Μελλόνουφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, σφετφίσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 4,50 [4,70]  
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουριέρα», ἦτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεντισάρον». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]  
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 4,50 [4,70]  
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,50]  
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cocks μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]  
 «Τὰ γάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιῶ..... λ. 70 (80)  
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαλὼ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)  
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο).... Δρ. 3 [3,30]  
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)  
 «Ἐθνικαὶ εἰκόνας», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη,..... Δρ. 4 50 (4,70)  
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]  
 «Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστορήματα Λουδοβίκου Νοῶρ..... Δρ. 4,50 (4,70)  
 «Ζιλ Βλά» μυθιστορήματα..... Δρ. 5 (6)